

אבות ובנים

שע"י בית הכנסת "שמואל הנביא" לעדת התרגום רח' שמואל הנביא 55

פרשת קרח

העלון לברכת והצלחת
משפחת אילון
כל הברכות והישועות

כל הזכויות שמורות

זה בסבילנו!

יש לנו את המצווה "לא תקלל חרש" לכאורה נראה כי המצווה הזאת נועדה כדי לא להזיק את הזולת או לגרום לו מבוכה או חלילה אי-נחת שהרי איננו "אשם" בכך. אם כן, נשאלת השאלה: לשם מה ציווה הקב"ה "לא תקלל חרש" הרי אם אני מקלל אדם הפגוע באוזניו, שום נזק לא נגרם לו מהדבר? שהרי איננו שומע?!

כדי לענות על השאלה נקדים סיפור המובא בגמרא: אמר רבי יוסי כל ימי הייתי מצטער על מקרא זה "והיית ממשש בצהרים, כאשר ימשש העור באפלה" - וכי מה אכפת לו לעיוור בין אפילה לאורה? עד שבא מעשה לידי: פעם אחת, הייתי מהלך באישון לילה ואפילה, וראיתי סומא שהיה מהלך בדרך ואבוקה בידו. אמרתי לו: בני, אבוקה זו למה לך? אמר לי: כל זמן שאבוקה בידי - בני אדם רואין אותי ומצילין אותי מן הפחתין ומן הקוצין ומן הברקנין

עונה העיוור לרבי יוסי האבוקה היא אכן בשבילי כדי שהאנשים בראותם את האבוקה, יזהו שאינני רואה ויזהירו אותי שלא אמעד...

כך הם המצוות שבין אדם לחברו, הם אינם בשביל האחר אלא בשבילנו כדי לא להשחית את המידות שלנו... נכון שהחרש איננו שומע אך ברגע שאני מקלל אני משחית את מידותיי ואת זה התורה רוצה למנוע ממני...

הבה נביט למעלה ונשמר לבל נשחית את מידותינו...

לע"נ חיים אורי בן דליה ז"ל

משל ונמשל

י אחד הלך לקרקס, הסתובב בין האוהלים ומגורי החיות המאולפות. כאשר הגיע למקום משכנו של הפיל נדהם האיש למראה מוזר מאד: "מוזר מאוד, הרי הפיל יכול לנתק את השרשרת, ברזל פשוטה ליתד קטן ורעוע. שאפילו הוא הילד מסוגל להוציאו במשיכה קלה... אתה עושה כאן?!", שאל אותו לפתע אחד מעובדי הקרקס. "כלום... אני רק מסתכל..." ענה הילד. "אני מיד הולך, רק שאלה לי: "איך הפיל עומד בשקט כשהוא יכול לנתק את השרשרת ולהשתחרר?!", חייך העובד והסביר: "הפיל הזה נמצא אצלנו מאז שהוא קטן... אז הוא באמת ניסה. כמה וכמה פעמים... הוא לא הצליח למרות ניסיונותיו ופשוט התייאש... כך קבע לו בראשו שהייתד והשרשרת חזקים ממנו ולכן גם כעת, כשהוא כבר ענק, הוא אפילו אינו מנסה..."

היכולת לנסות ולנסות חשובה היא להתקדמות שלנו. לא פעם בייאוש אנו מפסידים את תכלית החיים, נשארים שבויים ליצרנו ולא מתקדמים מאומה. לכן גם אם לא הצלחנו בתחילת לימוד התורה, אל לנו לעזוב את הלימוד, **כי לאחר ההתמדה תבוא גם ההצלחה...**

מידת חסד - סיימת לקרוא העבר לחבר

החומר מוקט מספרי ראשונים ואחרונים

ביקור חולים

כנו הקטן של אחד מראשוני העובדים בשרות המטרה בארץ חלה אנושות ונשקפה סכנה לחייו.

אבי הילד איש מטרה בכיר, הכיר את רבי אריה לוי זצ"ל וסר אליו על מנת שיתפלל על הנער. עודדו ר' אריה ואמר: "ישנו רופא גדול בשמים". והנה באחד מביקוריו של האב בבית החולים ניגשה אליו הרופאה התורנית ושאלה אותו: אמור נא, מיהו אותו זקן הבא לבנך בבית החולים בשעה חמש לפנות בוקר?

האיש נדהם, תחילה חשב שהאחות מבלבלת בין בנו לבין מאושפז אחר במחלקה, גם משהתברר לו שמדובר בבנו - לא ידע מה לענות.

לאחר זמן נתגלה לו, שהיה זה ר' אריה, אשר מדי יום ביומו פקד את בנו בחוליו והוא לא ידע כלל...

**"הוי אל תעשה מה שנראה לך טוב עשה מה שהקב"ה רוצה!
ואם אינך יודע מה הקב"ה דורש גש אל גדול הדור ותשאל!"**

אלה הפרשה

"ויקח קרח... רש"י: ומה ראה קרח לחלוק עם משה נתקנא על נשיאותו של אליצפן בן עוזיאל, שמינהו משה נשיא על בני קהת על פי הדבור. המינוי כבר היה באחד לחודש השני בשנה השנית. מה קורח נזכר כעת?! ועוד דווקא אחרי משבר המרגלים!?"

אתר ר' יהונתן אייבשיץ שני תירוצים: קורח לא התייחס למינויי בכבוד ראש. הוא הרי שמע את נבואתם של אלדד ומיידד - "משה מת ויהושוע מכניסם". היה ברור לו שעוד רגע קט נכנסים לארץ, משה מת והוא הטוען לכתר. לאחר חטא המרגלים התברר שרק עוד 40 שנה נכנסים לארץ ישראל, כאן כבר קורח לא יכל להמתין...

אנס לא קל הוא לקבוע לימוד בשקידה והתמדה, אבל הקושי הוא רק כרגע זמני,

והקובע בהסכמה גמורה ללימוד בהתמדה, חיש מהר יסורו ממנו כל הכובדים.

ואז ירגיש כי

"אין עונג בעולם כשקידת התורה"

מעשה שהיה

ביתו של רב ידוע, היתה עובדת זרה. והנה בוקר אחד היא הודיעה במפתיע לרבנית בעלת הבית שהיא נאלצת לחזור לארץ מולדתה וממחר במילים אחרות - היא מפסיקה לעבוד. שמעה הרבנית כך, וביקשה להעניק לה דבר-מה עבור עבודתה. חיפשה ולא מצאה, עד שראתה על השולחן תפוח, עטפה אותו יפה-יפה והגישה אותו כתמורה לעובדת. ערכו של תפוח ברומניה, לא יסולא בפז, כידוע...

לאחר שהעובדת יצאה מהבית, הגיע הרב, אשתו כמובן סיפרה לו על הודעתה של העוזרת ועל התפוח שהעניקה לה במתנה. הרב נחרד ואמר: הכיצד?! נתת לה את התפוח?, והלא שנת שמיטה היא, ויש איסור לתת לגוי פירות שמיטה?! צריך לרוץ אחריה ולקחת ממנה את התפוח, פסק הרב. הרבנית יוצאת לרחוב כדי לדלוק אחר העובדת. לאחר כבדת-דרך לא קטנה היא מוצאת אותה על יד תחנת האוטובוסים. בדיוק באותו הרגע הגיע האוטובוס, והרבנית מסמנת בידה לעובדת שיש לה דבר-מה ממנה, אך זו עשתה עצמה כאינה רואה וכאינה שומעת ועלתה על האוטובוס.

ראתה הרבנית כך, ועלתה אף היא לאוטובוס, שילמה לנהג כרטיס נסיעה וכל זאת כדי ליצור קשר עם העובדת ולהוציא מידה את התפוח. עכשיו אירע דבר מדהים. הזרה, בראותה את הרבנית מתקרבת לעברה, עשתה תנועה של 'כניעה', ואמרה: "אל תעשי לי מאומה, אחזיר לך הכל". ובעוד היא מדברת, היא מכניסה את ידה לתיק ושולפת משם את כל תכשיטיה של הרבנית... למרות ההלם הגדול שאחז ברבנית למראה הנס, לא הרפתה עדיין מעניין התפוח, וביקשה מהעובדת שתחזיר לה את התפוח.

רק לאחר מכן התפנתה לעמוד על מה שאירע לה, והתברר שאלמלא ההקפדה על הלכות שביעית, והמרדף שניהלה הרבנית אחר העובדת, היו נגנבים ממנה תכשיטים יקרים שעברו מדור לדור במשפחה.

החרדים לדבר ה' - לא יאונה להם כל רע!

יש אנשים המשקיעים בודל"ן

המבינים משקיעים באבות וبنים "אהל פינחס"

עשרות ילדים בקריאת תהלים כל יום

בזכות זו אתה יכול להיות שותף!!!

שותף סיוע - 45 ש"ח לחודש שותף סיוע - 85 ש"ח לחודש כולל הקדשה בעלון

לתרומות ופרטים:
052-7656075